

Chương 26 CHIẾN TRANH VÀ HÒA BÌNH

Nhắc tới chiến tranh ai mà không khiếp sợ. Chiến tranh từ nhiều kiếp, chiến tranh từ thuở xa xưa. Lịch sử và di tích đã để lại nét tàn phá của chiến tranh, trên khắp quả địa cầu, từ Nam sang Bắc, từ Đông qua Tây. Không có chỗ nào mà không hưởng mùi vị của chiến tranh. Ai nấy cũng cảm giác được cái khí lạnh lùng, tàn sát, ấu đã khắp không gian. Bầu Trời nào cũng có và cũng đầy động.

Chiến tranh bắt nguồn từ đâu, không ai biết. Nhưng mà lật lại lịch sử thì chúng ta có thể thấy ngay. Chiến tranh bắt đầu từ đâu.

Chiến tranh bắt nguồn từ những nhà thông minh độc tài đố kỵ. Những nhà thông minh, họ đâu có biết là chính họ đã sai lầm xử dụng cái thông minh của mình cống hiến cho chiến tranh mà không hay. Rồi cho rằng việc đó là bảo vệ quyền tự chủ và phát triển. Nếu bảo rằng bảo vệ quyền tự chủ và phát triển, phải ở nhà bảo vệ lãnh thổ quốc gia của mình. Sao lại đem quân đi đánh người ta, đánh người ta thì hai bên cùng chết. Còn nói phát triển, thì thiếu gì thứ dạy dân phát triển, sao lại đi phát triển cái ác.

Cái người chết họ bảo vệ lý tưởng họ đất nước họ, họ cũng thù cái người thắng. Còn cái người thắng cũng sợ cái người thua trả thù. Như hiện tại mình thấy trên Tivi, họ chiếu cảnh chết chóc mỗi ngày. Rồi ăn không ngon ngủ không yên, sanh ra bệnh nan y, sức khỏe không có, thì làm sao có sáng suốt bảo vệ quyền tự chủ của quốc gia.

Nhìn lại thế giới các nhà lừng danh như Thành Cát Tư Hãn, Nã Phá Luân, Tần Thủy Hoàng, Hitler, v.v. Có ông nào làm được chủ quyền cái gì đâu, mà nói chủ quyền. Toàn là bóc lột thì có, sanh ra chủ thuyết này, để ra chủ thuyết nọ. Rốt cuộc rồi đâu có chủ thuyết nào đúng đâu. Mình làm chủ mình chưa xong mà nói chủ thuyết này, chủ thuyết kia. Cái tội tham lam của mình mà trị còn không được, huống hồ chi, sanh ra chủ quyền này, chủ quyền kia chi cho mệt.

Chiến tranh lan tràn khắp mọi nơi, cả thế giới chịu chiến tranh quá khốc liệt hết thời kỳ này rồi tới thời kỳ khác, hết dân tộc này rồi đến dân tộc kia. Mà những nhà thông minh, không có cách nào giải quyết được. Hội nghị họp đàm bàn tán xôn xao. Nghe từ thời chưa sanh, đến thời kỳ sanh và tới bây giờ cũng vẫn còn nghe. Hội nghị họp đàm, không đi được tới đâu, không làm sao giải quyết được chiến tranh. Bởi vì những nhà ngoại giao, thông thái họ không hiểu chiến tranh là gì? Và vì sao có chiến tranh và làm sao dập tắt?

Chiến là gì?

Chiến là một cuộc xung đột của nội tâm do sự **tham lam** của con người. Bắt nguồn từ những nhà thông minh độc tài. Rồi bành trướng ra trong mầm móng thương yêu ích kỷ của cá nhân, của một lãnh thổ, của một quốc gia. Và của một chủ phái tư biệt, thành một tập quán không đồng nhất, luân lưu qua nhiều thế kỷ, thế hệ cũ xì. Của những nhà thông minh độc tài ích kỷ.

Tự bảo vệ quyền lợi chính mình hơn là bảo vệ quyền lợi chung của con người. Lãnh tụ nào cũng muốn quốc gia mình giàu mạnh. Muốn giàu mạnh là phát triển tánh tham, đàn áp những nước nghèo khổ hơn. **Mà quên đi con người mình, dân tộc mình**

tham lam và gian dối.

Nếu những nhà thông minh thấy được, mình đánh người ta một cái, mà mình cũng nhức nhối tâm tư, như người đã bị thương, bị chết, bị chia sẻ sự sống, bị cắt đứt hạnh phúc thì những nhà thông minh họ không nỡ gây ra hiểm thù chiến tranh tạo phản.

Nếu những nhà thông minh thấy được, mình giết người ta chết, quần quai thảm thương mà mình cười trên sự chiến thắng của mình, sự thành công của mình, thì chính mình không phải là con người yêu hạnh phúc và yêu vẻ đẹp.

Con người mà sống trên sự ly tan của kẻ khác mà vui cười được, thì không phải là người tốt. Mình tự hình dung ra kẻ đau khổ, gia đình ly tan, nếu mình là họ thì sao?

Nếu mà mình chiến thắng, bằng cách sát hại người ta, với trí thông minh của mình, có phải mình tự hủy diệt cái sức thông minh của mình theo chiều hướng sát hại không.

Có phải mình thắng và tự nuôi dưỡng tánh sát hại thêm không, để mà chiến thắng kẻ thù. Chiến thắng bằng sự thông minh giết chốc mảnh liệt, để đưa con người vào cơn hủy diệt của nhơn loại.

Khi mà mình thực hiện cái âm mưu ác độc đó, liệu mình có chiến thắng kẻ thù không. Coi lại lịch sử thấy rõ ràng, mình chẳng thắng được ai. Ngược lại còn mang tội.

Nếu mà có chiến thắng thì mình cũng bước chân trên con đường cũ mà những nhà độc tài ấy họ đã đi. Một khi mình chiến thắng thì mình cũng giết hại cho bớt chứ. Giết thẳng cha, thì còn thẳng con. Nó sẽ trả thù, không lẽ giết hết trơn. Có giết hết đi chẳng nữa thì mình cũng trở thành người quá ác nhơn.

Những người ác nhơn thì lịch sử sẽ ghi tội, mình thấy trên màn ảnh, họ chiếu đi chiếu lại hoài hằng ngày. Không chán sao!

Nhân loại sanh ra ai cũng muốn được sống sung sướng và hòa bình. Mà chính những nhà thông minh, họ cũng muốn mình sống hòa bình hạnh phúc và dân tộc họ ấm no. Nên ai nấy cũng ra công đóng góp cho nhân loại có hòa bình.

Làm sao mà có hòa bình?

Từ xưa cho tới giờ, chỉ nghe qua thoang thoang cái danh từ thơm tho này thôi. Cứ nghe báo chí, thiên hạ họ ngợi ca hai chữ hòa bình. Chỉ có thói phồng cái lý thuyết thôi, cho người ta mê man say đắm. **Càng nghe nhiều chừng nào, càng thói phồng nhiều chừng nào, thì cái không khí chiến tranh hung tợn hơn. Hiện giờ mình đã thấy.**

Những cuộc thương thuyết hòa bình mà mình đã từng nghe và thấy, chứng kiến ác liệt. Đó chỉ qua là một cuộc hứa lèo, giữa phe này với phe kia, trong một tình thế ép buộc mà người ta chỉ ừ, ừ, hử, hử, cho qua đi một giai đoạn xâu xé nhau. Để rồi một thời gian sau, họ tìm cách khơi động lại chiến tranh theo chiều hướng mới. Như mình đã thấy từ chiến tranh nguội, chiến tranh lạnh, chiến tranh nóng.

Bây giờ là chiến tranh Hạch Tâm, một chiến tranh cực kỳ tàn khốc của nhân sinh gây ra.

Tại sao có cuộc chiến tranh này?

Khi mà cuộc chiến xảy ra thì máu đổ nhà tan, sinh linh tang tởc, con người điên loạn, cảnh oan gia khiếp đảm, chết chóc kinh hồn. Nhân loại mới cảm giác thực sự thế nào chiến tranh. Có cảm giác ở trong chiến tranh, sống trong chiến tranh, đóng vai của chiến tranh, mới biết tội lỗi của chiến tranh. Thì thực hiện hòa bình mới mau. Không dự cuộc thì không biết, không hiểu và không thấy giá trị của chiến tranh. Chỉ thấy đầu môi chót lưỡi thôi, thì cuộc chiến tranh không bao giờ dứt.

Chiến tranh Hạch Tâm sẽ xảy ra dữ dội, giữa con người với con người. Để phân biệt kẻ thắng và người thua, kẻ thiện và người ác. Không có cuộc chiến này thì con người không thoát ra cái vòng ác độc của Nhân Tâm.

Nhân là gì?

Nhân là một cơ năng nguyên tố của vũ trụ, kết tụ từ mọi trạng thái mà hình thành cái nhân hay còn gọi là con người.

Còn Tâm là sự sáng suốt vô cùng của con người, gắn liền với vũ trụ.

Nhân Tâm là sự tốt lành thánh thiện của con người mà xử dụng sai chiều thành ra ác độc. Ác độc không thể tưởng tượng, vì một cá tánh thông minh, ích kỷ, muốn giết cả triệu con người.

Những nhà thông minh họ mới nghĩ cách giết người kiểu đó. Chứ nghèo hèn dốt nát như mình, muốn sống một đời an lành còn không được thì làm sao có thì giờ rảnh nghĩ chuyện sát hại nhau.

Có phải càng thông minh càng ác không. Thà là làm người ngu hèn dốt nát còn hơn là làm thông minh mà đại dột. Hại dân hại nước sống cảnh lầm than, khói lửa nghèo nàn. Mấy ông thông minh thử tập sống trong cảnh nghèo hèn, thiếu thốn, đói khổ, bệnh hoạn. Coi mình có chịu nổi không, thì mới hiểu được cái khổ như thế nào.

Chính mình phải bị bệnh hoạn thiếu thốn đói rách thì mới cảm giác được. Chứ mấy ông còn sung sướng quá, thì mấy ông còn cạnh tranh, hơn thua cho bằng được.

Được rồi thì làm được cái gì?

Càng cạnh tranh chừng nào, thì mình đưa cái mặt ác độc của mình ra cho người ta thấy mình quá tham lam và hung dữ.

Cái cuộc chiến này nó diễn từ đời này qua đời khác, từ lúc chưa chào đời, tới lúc chào đời, lớn lên rồi nhắm mắt. Nhắm mắt rồi mà vẫn còn nghe cuộc chiến nó kéo dài, sinh linh đau khổ khóc than tê thảm. Con người chỉ nghe tiếng khóc than, kêu gào của nhân sinh thôi. Chứ người ta chưa khóc thật, thì làm sao thấm thía với tâm tư và rung động thật lòng với nhân loại.

Thế nên cuộc chiến xảy ra cho nhân loại cùng khóc, để cho con người thấm thía từ tim gan, từ số thịt và từ khói óc.

Có khổ đau, có khóc hận mới quý giá cái nước mắt của con người, mới quý cái nhân lành của nhân loại, để tự mình thực hiện cái ơn quyền của mình. Cái quyền tự chủ của con người. Mình không tự chủ được chính mình, trách nhiệm được chính mình, thì

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

mình không bao giờ tự chủ cho một quốc gia, cho nơn loại nói chung.

Nơn loại đang khao khát cái quyền Tự Chủ đó.

Tự Chủ là gì?

- Tự có nghĩa là mình Tự hiểu lấy chính mình, không vi phạm bất cứ một ai.
- Chủ có nghĩa là mình có trách nhiệm với chính mình, không nói xấu bất cứ một ai. Không có người nào kềm kẹp người nào, hay mình kềm kẹp người khác. Khi mà nơn loại họ tự ý thức có trách nhiệm với chính họ, thì nhiên hậu mới tiến tới Hòa Bình. Người thông minh nên học thiền, mới giác ngộ, sự văn minh và hoà bình.

Văn Thần không có ái tiền
Võ Thần không có sợ màn tử thương
Hậu nhiên mới có thái bình
Nhân giàu tu sửa giống dòng Phật Tiên

Hòa Bình là gì?

Hòa có nghĩa là hòa chung vào tất cả, không phân biệt giàu nghèo, khôn ngoan ngu dại, màu da chủng tộc. Tất cả cùng một loại như nhau.

Mình có nhiệm vụ này, thì người khác họ có nhiệm vụ khác. Không có sự cạnh tranh chê bai lẫn nhau. Một tâm thức giống nhau, con người mới đi tới bình đẳng. Một con người đối xử nhau, đúng tánh chất của một con người văn minh sống trong sự hòa bình, tương thân và bác ái.

CHIẾN TRANH VÀ HÒA BÌNH

Chiến tranh thê thảm đoạn trường
Phân ra nhiều cảnh nhiều màn tan thương
Người người đau khổ thảm thương
Tâm thân bức rức người người lảm than

Cơ nguy tai biến hoàn cầu
Khóc cho nhân loại một nhà giết nhau
Loài người ganh ghét vì tham
Tạo ra toàn cảnh tranh giành với nhau
Tranh nhau giết chết chẳng màn

Không còn suy nghĩ tình thương con người
Con người máu huyết giống nhau
Tại sao phải giết loài người sướng chi
Ác cho thật ác mới hay
Thấy mình lầm lẫn thấy mình tanh hôi

Lo đem trí thiên tranh hùng

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Hại cho bá tánh khóc lăm khóc than
Người người đã chết vì oan
Kêu la cầu khẩn tội hình ai gây?

Sanh ra chinh chiến lan tràn
Hại nhau tới chết vẫn còn nghênh ngang
Sinh linh tan nát muôn vàn
Kiếp này không muốn cảnh này tan thương

Ai ai muốn giết hại người
Giết mình trước hết hại mình trước đi
Coi đi nhân luật tại mình
Gây ra toàn cảnh khóc than cũng mình

Giết người máu đẫm dẫu tay
Tâm thân ghê rợn như là sài lang
Nhìn giòng lịch sử máu men
Sao mà không thức mà lo việc nhà

Hỏi ai tài giỏi trị dân
Đừng cho dân chết chết lăm chết oan
Mong sao lãnh tụ tu tâm
Sửa mình sửa nước mới yên cõi bờ

Người người thức tánh thức tâm
Thực hành tu sửa nước nhà phồn vinh
Vinh hoa vạn thái dân hòa
Mọi người vui vẻ hợp đoàn cùng ca

Ca vang khúc hát thanh bình
Nước nhà cường thịnh người người quý thương
Con đường phát triển hiền lương
Quý yêu nhân loại, văn minh sửa mình

Kính bái
Lê Thành Lợi